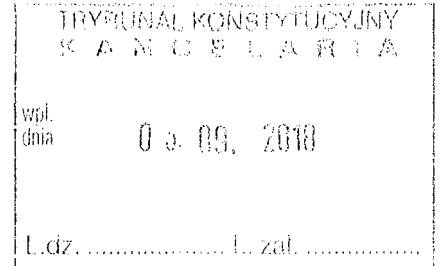

Grudziądz, dnia 3 września 2018 r.

Trybunał Konstytucyjny
al. Jana Christiana Szucha 12A
00-918 Warszawa

Wnioskodawca: Rada Gminy Lubowidz
ul. Zielona 10
09-304 Lubowidz

reprezentowana przez:

Wójta Gminy Lubowidz
Urząd Gminy Lubowidz
Zielona 10
09-304 Lubowidz
NIP 5711040999

zastępowanego przez:

radcę prawnego Przemysława Szczepanowskiego
Nr wpisu: Tr-1165
(Okręgowa Izba Radców Prawnych
w Toruniu)

ul. Gen. Kustronia 22 lok. 50
86-300 Grudziądz

**WNIOSEK O ZBADANIE ZGODNOŚCI ART. 17 PKT. 2 USTAWY Z DNIA
7 CZERWCA 2018 R. O ZMIANIE USTAWY O ODNAWIALNYCH ŹRÓDŁACH
ENERGII ORAZ NIEKTÓRYCH INNYCH USTAW (DZ. U. POZ. 1276)
Z KONSTYTUCJĄ RP**

Działając w imieniu i na rzecz Rady Gminy Lubowidz, w oparciu o Uchwałę Nr 347/LXII/2018 Rady Gminy Lubowidz z dnia 21.08.2018 r. w sprawie wystąpienia z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego o zbadanie zgodności art. 17 pkt. 2 Ustawy z dnia 7 czerwca 2018 r. o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1276) z Konstytucją RP oraz udzielone mi przez Wójta Gminy Lubowidz pełnomocnictwo szczególne, do czego został upoważniony na podstawie §2. powołanej powyżej Uchwały, na podstawie art. 191 ust. 1 pkt. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 ze zm.¹) w zw. z art. 15 ust. 1

¹ Dz. U. z 2001 r. Nr 28, poz. 319; Dz. U. z 2006 r. Nr 200, poz. 1471; Dz. U. z 2009 r. Nr 114, poz. 946

i art. 18 ust. 2 pkt. 15 Ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2018 r. poz. 994 ze zm.²), **wnoszę o:**

- 1) zbadanie, czy art. 17 pkt 2 Ustawy z dnia 7 czerwca 2018 r. o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1276) jest zgodny z art. 2 w zw. z art. 167 Konstytucji RP w zakresie, w jakim przewiduje wejście w życie z mocą wsteczną od dnia 1.01.2018 r. art. 2 pkt. 1 i 6 oraz art. 3 pkt. 1 tej Ustawy, nadających nowe brzmienie art. 3 pkt. 3 i załącznikowi do Ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2018 r. poz. 1202 ze zm.³) oraz art. 2 pkt. 1 Ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (Dz. U. poz. 961 ze zm.⁴),
- 2) zasądzenie zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

UZASADNIENIE

1. Legitymacja do wystąpienia z wnioskiem o zbadanie zgodności przepisu ustawy z Konstytucją RP

Zgodnie z art. 191 ust. 1 pkt. 3 Konstytucji RP, z wnioskiem w sprawach, o których mowa w art. 188, do Trybunału Konstytucyjnego wystąpić mogą organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego. Stosownie do treści art. 188 pkt. 1 Konstytucji RP, Trybunał Konstytucyjny orzeka w sprawach zgodności ustaw i umów międzynarodowych z Konstytucją.

Rada Gminy Lubowidz jest organem stanowiącym Gminy Lubowidz, będącej jednostką samorządu terytorialnego (art. 15 ust. 1 Ustawy o samorządzie gminnym).

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt. 15 Ustawy o samorządzie gminnym, do wyłącznej właściwości rady gminy należy stanowienie w innych sprawach zastrzeżonych ustawami do kompetencji rady gminy, w tym w zakresie kompetencji przewidzianych w art. 191 ust. 1 pkt. 3 Konstytucji RP.

Uchwałą Nr 347/LXII/2018 z dnia 21.08.2018 r. Rada Gminy Lubowidz postanowiła wystąpić z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego o zbadanie zgodności art. 17 pkt. 2 Ustawy z dnia 7 czerwca 2018 r. o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1276) z Konstytucją RP. Jednocześnie Rada Gminy Lubowidz upoważniła Wójta Gminy Lubowidz do udzielenia pełnomocnictwa do sporządzenia wniosku i reprezentowania Rady Gminy przed Trybunałem Konstytucyjnym. Uchwała weszła w życie z dniem podjęcia.

Art. 191 ust. 2 Konstytucji RP stanowi, że podmioty, o których mowa w ust. 1 pkt 3-5 (między innymi organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego), mogą wystąpić z takim wnioskiem, jeżeli akt normatywny dotyczy spraw objętych ich zakresem działania.

Ustawa z dnia 7 czerwca 2018 r. o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1276; dalej „**Ustawa OZE**”) w art. 17 pkt. 2

² Dz. U. z 2018 r. poz. 1000, poz. 1349, poz. 1432

³ Dz. U. z 2018 r. poz. 1276

⁴ Dz. U. z 2018 r. poz. 1276

rozstrzyga między innymi o wejściu w życie art. 2 pkt. 1 i 6 oraz art. 3 pkt. 1 z dniem następującym po dniu ogłoszenia (co nastąpiło 29.06.2018 r.), **z mocą od dnia 1 stycznia 2018 r.**

Art. 2 pkt 1 Ustawy OZE zmienia definicję budowli w Ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2018 r. poz. 1202 ze zm.; dalej „**Prawo budowlane**”). Od momentu wejścia w życie tego przepisu budowlą zgodnie z art. 2 pkt. 3 Prawa budowlanego w nowym brzmieniu jest każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, **a także części budowlane urządzeń technicznych** (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni jądrowych, **elektrowni wiatrowych** i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową. W porównaniu z poprzednim brzmieniem definicji budowli, za budowlę obecnie uznaje się między innymi wyłącznie części budowlane elektrowni wiatrowych, a nie elektrownię jako całość.

Z kolei pkt. 6 powołanego przepisu zmienia Załącznik do Prawa budowlanego, zaliczając do Kategorii XXIX – wolno stojące kominy i maszty oraz części budowlane elektrowni wiatrowych (wcześniej wolno stojące kominy i maszty oraz elektrownie wiatrowe).

Art. 3 pkt 1 Ustawy OZE zmienia natomiast definicję elektrowni wiatrowej w Ustawie z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (Dz. U. poz. 961, dalej „**UIZEW**”). Od momentu wejścia w życie tego przepisu elektrownią wiatrową zgodnie z art. 2 pkt. 2 UIZEW w nowym brzmieniu jest instalacja odnawialnego źródła energii, składająca się z części budowlanej stanowiącej budowlę w rozumieniu prawa budowlanego oraz urządzeń technicznych, w tym elementów technicznych, w której energia elektryczna jest wytwarzana z energii wiatru, o mocy większej niż moc mikroinstalacji w rozumieniu art. 2 pkt. 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2017 r. poz. 1148 ze zm.). Poprzednio, elektrownia wiatrowa definiowana była jako budowla w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, składająca się co najmniej z fundamentu, wieży oraz elementów technicznych, o mocy większej niż mikroinstalacji w rozumieniu art. 2 pkt. 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii.

Powyższe zmiany mają istotne znaczenie dla gmin jako jednostek samorządu terytorialnego, albowiem bezpośrednio determinują one wysokość ich dochodów, z których jednym z nich jest podatek od nieruchomości. Beneficjentem tego podatku, również w zakresie opodatkowania elektrowni wiatrowych, jest Gmina Lubowidz. Ustawa z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1785 ze zm.; dalej „**UPOŁ**”) normuje między innymi podatek od nieruchomości (art. 1 pkt 1). Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt. 3 UPOŁ opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Dla potrzeb podatku

od nieruchomości, za budowlę uznaje się obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenia budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem (art. 1a ust. 1 pkt 2 UPOL). Każda zatem zmiana definicji budowli w Prawie budowlanym (czy też prawie budowlanym rozumianym szeroko jako zbiór ustaw normujących kwestie związane z budownictwem) powoduje zmianę w zakresie opodatkowania budowli podatkiem od nieruchomości, który stanowi wyłączny dochód gmin. Od daty wejścia w życie Ustawy OZE w tym zakresie (czyli od 1.01.2018 r.), opodatkowaniu podlega część budowlana elektrowni wiatrowej bez urządzeń technicznych, podczas gdy w poprzednio obowiązującym stanie prawnym opodatkowaniu podlegała cała elektrownia wiatrowa (część budowlana wraz z częścią techniczną).

Tym samym zmiana definicji budowli i definicji elektrowni wiatrowej, w tym data wejścia w życie tych zmian objęta jest zakresem działania Gminy Lubowidz, która została pozbawiona części swoich dochodów (swojej samodzielności finansowej), a dodatkowo, na mocy wstecznego obowiązywania art. 17 pkt. 2 Ustawy OZE, zobowiązana do zwrotu uiszczanego już podatku od nieruchomości od elektrowni wiatrowych posadowionych na jej terenie.

Wobec powyższego, Rada Gminy Lubowidz jest legitymowana do wniesienia niniejszego wniosku, przy którym jest reprezentowana przez Wójta Gminy Lubowidz i ustanowionego przez niego pełnomocnika.

2. Zarzut niekonstytucyjności przepisu art. 17 pkt. 2 Ustawy o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw z art. 2 i art. 167 Konstytucji RP.

Zgodnie z art. 2 Konstytucji RP, Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej. Zasada państwa prawnego mieści w sobie wiele zasad szczegółowych (dlatego też określana jest często mianem „zasady zasad”), wśród których wymienić należy zasadę bezpieczeństwa prawnego jednostki, zasadę ochrony interesów w toku, nakaz zachowania odpowiedniej *vacatio legis* i przede wszystkim zasadę *lex retro non agit* i zakaz zmiany prawa podatkowego w ciągu roku podatkowego. Wszystkie zmierzają do blokowania tworzenia prawa złej jakości i w ten sposób chronić wolności i prawa podmiotowe.

W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego zasada demokratycznego państwa prawnego pojawiła się niemal od razu od jej konstytucjonalizacji. W orzeczeniu z dnia 8 maja 1990 r. Trybunał Konstytucyjny uznał niekonstytucyjność przepisu z powodu naruszenia przy stanowieniu prawa „zasady sprawiedliwości (...) zasady równości jako podstawowych praw konstytucyjnych obywateli (orzeczenie TK z 8 maja 1990 r., sygn. K 1/90), a już 22 sierpnia 1990 r. Trybunał potwierdził zasadę niedziałania prawa wstecz, podkreślając, że jest ona „jednym z istotnych elementów zasady państwa prawnego. Wynikająca z zasady państwa prawnego zasada zaufania obywatela do państwa wymaga (...) by nie stanowiła norm prawnych, które nakazywałyby stosować nowo ustanowione normy prawne do zdarzeń (...),

które miały miejsce przed wejściem w życie nowo ustanowionych norm prawnych” a „prawa nabyte winny być chronione ze względu na zasadę państwa prawnego, w szczególności na wynikającą z niej zasadę zaufania w stosunkach między obywatelem a państwem” (orzeczenie TK z 22 sierpnia 1990 r., sygn. K 7/90).

Zgodnie z zasadą bezpieczeństwa prawnego jednostki, które to w ocenie Wnioskodawcy należy również przypisać jednostkom samorządu terytorialnego, państwo powinno być lojalne wobec jednostki. Jak trafnie stwierdził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 7.2.2001 r. (sygn. akt K 27/00, OTK 2001, Nr 2, poz. 29), zasada ta wyraża się w takim stanowieniu i stosowaniu prawa, by „nie stawało się ono swoistą pułapką dla obywatela i aby mógł układać swoje sprawy w zaufaniu, iż nie naraża się na prawne skutki, których nie mógł przewidzieć w momencie podejmowania decyzji i działań oraz w przekonaniu, iż jego działania podejmowane zgodnie z obowiązującym prawem będą także w przyszłości uznawane przez porządek prawny”. Prawo powinno być zatem pewne. Zasada państwa prawnego, a zwłaszcza wynikająca z niej zasada pewności prawa oraz ochrony praw nabytych nakazują, by zmiana prawa dotychczas obowiązującego, która pociąga za sobą niekorzystne skutki dla sytuacji prawnej podmiotów, dokonywana była zasadniczo z zastosowaniem techniki przepisów przejściowych, a co najmniej odpowiedniej *vacatio legis*. Ustawodawca może z nich zrezygnować, jeżeli przemawia za tym ważny interes publiczny, którego nie można wyważyć z interesem jednostki. Sytuacja prawna osób dotkniętych nową regulacją powinna być poddana takim przepisom przejściowym, by mogły mieć one czas na dokończenie przedsięwzięć podjętych na podstawie wcześniejszej regulacji, w przeświadczeniu, że będzie ona miała charakter stabilny.

Zasada ochrony interesów w toku zapewnia ochronę jednostki w sytuacjach, w których rozpoczęła one określone przedsięwzięcia na gruncie dotychczasowych przepisów, a koresponduje z nią nakaz zachowania odpowiedniej *vacatio legis*, który to stanowi jedną z norm składających się na treść zasady demokratycznego państwa prawnego i wynika wprost z zasady zaufania do państwa, a jego celem jest zapewnienie adresatom prawa czasu na przystosowanie się do zmienionych regulacji i na podjęcie odpowiednich decyzji co do dalszego postępowania.

Zasada niedziałania prawa wstecz jest dyrektywą postępowania organów prawodawczych, polegającą na zakazie stanowienia nie tylko przepisów prawnych, ale i norm prawnych, które nakazują stosować nowo ustanowione normy prawne do zdarzeń, które miały miejsce przed ich wejściem w życie. Trybunał Konstytucyjny wskazuje w swoim orzecznictwie, że zmiany stanu prawnego powinny prowadzić do tego, aby obciążenia związane ze zmianą prawa były proporcjonalnie rozkładane na adresatów norm prawa dotychczasowego i adresatów nowych norm prawnych. Trybunał Konstytucyjny jednoznacznie przy tym wskazuje, że adresatem zasady *lex retro non agit* są także jednostki samorządu terytorialnego, ponieważ art. 2 Konstytucji RP wyznacza konstytucyjną sytuację prawną nie tylko jednostki, a więc obywateli i osób prawnych, ale również jednostek samorządu terytorialnego (tak w wyr. TK z 20.1.2010 r., KP 6/09, OTK-A 2010, Nr 1, poz. 3).

Zakaz zmiany prawa podatkowego w ciągu roku podatkowego jest bezwzględny, a swoboda ustawodawcy w tym zakresie jest ograniczona przez art. 2 Konstytucji RP.

Swoboda ustawodawcy w zakresie kształtowania treści ustaw podatkowych ograniczona jest obowiązkiem przestrzegania reguł dotyczących wymogów drogi ustawodawczej, procedury uchwalania ustaw podatkowych oraz wymogu szczególnej dbałości legislacyjnej podczas stanowienia przepisów prawnych, aby umożliwiały one konstruowanie precyzyjnych norm podatkowych. Swoboda ta jest ograniczona również nakazem respektowania zasady *vacatio legis* i zakazem nadawania mocy wstecznej oraz dokonywania zmian w ciągu roku podatkowego (zob. W. Sokolewicz, Artykuł 217 w: Garlicki, Konstytucja, t. 4, s. 26 i n.).

Art. 17 pkt 2 Ustawy OZE narusza wszystkie powyższe zasady, a tym samym narusza art. 2 Konstytucji RP. Przede wszystkim wprowadza zmiany z mocą wsteczną, co jest sprzeczne z zasadą *lex retro non agit*. Ponadto, w sposób bezpośredni zmienia zasady opodatkowania elektrowni wiatrowych w trakcie roku podatkowego. Brak jest przy tym w uzasadnieniu projektu Ustawy OZE wartości konstytucyjnej, której realizacji ma naruszenie zasady *lex retro non agit* służyć.

Mimo, że prawo dopuszcza wyjątki od zasady *lex retro non agit*, to bezwzględnie niedopuszczalne jest stanowienie z mocą wsteczną prawa surowszego – *lex severior retro non agit*. Zasada ta znana przede wszystkim prawu karnemu, obejmuje również prawo podatkowe. Jest to przykład przykładania szczególnej miary do takiej gałęzi prawa, jaką jest prawo podatkowe. Jak wykazano natomiast wcześniej, nowelizację, o której mowa w art. 17 pkt. 2 Ustawy OZE należy uznać za zmianę prawa podatkowego, gdyż wpływa ona na zakres opodatkowania podatkiem od nieruchomości.

W ocenie Wnioskodawcy, przepis art. 17 pkt. 2 Ustawy OZE narusza również wyrażoną w art. 167 Konstytucji RP zasadę samodzielności samorządu terytorialnego, której jednym z elementów składowych jest zasada samodzielności finansowej. Powyższa zasada, wyrażona w art. 16 ust. 2, a następnie już *expressis verbis* w art. 165 ust. 2 i art. 167 Konstytucji RP pozostaje jednym z fundamentów istnienia samorządu terytorialnego. Jak twierdzi w swoim orzecznictwie Trybunał Konstytucyjny istotą samodzielności finansowej jest „zapewnienie jednostkom samorządu terytorialnego dochodów pozwalających na realizowanie zadań publicznych tym jednostkom przypisanych, pozostawienie im swobody kształtowania swoich wydatków (z uwzględnieniem jednak zastrzeżeń ustawowych) oraz stworzenie odpowiednich gwarancji formalnych i proceduralnych w tym zakresie” (wyrok TK z 24 marca 1998 r., sygn. K 40/97).

Kwintesencją samodzielności finansowej jednostek samorządu terytorialnego (w tym gmin jako beneficjentów podatku od nieruchomości) jest art. 167 ust. 3 Konstytucji RP stwierdzający, że „źródła dochodów jednostek samorządu terytorialnego są określone w ustawie”. Według Trybunału Konstytucyjnego postanowienia tegoż artykułu należy rozumieć dwojako. Po pierwsze, jako przepis gwarantujący gminom odpowiedni poziom dochodów, pozwalający im na realizację konstytucyjnie wyznaczonych zadań oraz zastrzegający formę ustawy dla określania źródeł tych dochodów. Po drugie, wskazane przez TK znaczenie art. 167. ust. 3 pełni „rolę instrumentalną wobec celu podstawowego, jakim jest zapewnienie jednostce samorządu terytorialnego (...) odpowiednich środków finansowych na realizację jej zadań. Art. 167 ust. 3 można więc traktować jako wyraz zasady ogólniejszej, gwarantującej gminie nie tylko pozostawienie do jej dyspozycji określonych środków

finansowych (poprzez zagwarantowanie źródeł, z których wypływają), ale też gwarantującej gminie możliwość samodzielnego wykorzystywania tych środków, a tym samym dokonywania wydatków i kształtowania za ich pomocą zadań. Gdyby bowiem wykluczyć istnienie konstytucyjnych gwarancji dla samodzielności dokonywania wydatków, to ustawowe zagwarantowanie źródeł dochodów, a także samodzielnego wykonywania zadań, mogłoby okazać się iluzoryczne, bo pozyskane środki finansowe mogłyby być gminie odbierane bez jakichkolwiek ograniczeń” (wyrok TK z 24 marca 1998 r., sygn. K 40/97).

W przedmiotowej sprawie organ stanowiący Gminy Lubowidz działał w pełni racjonalnie uchwalając swój budżet w terminie ustawowym i w zgodzie z obowiązującym wówczas prawem, uwzględniając dochody z tytułu podatku od nieruchomości, których wysokość decydowała o skali planowanych przedsięwzięć. Dochody z tytułu podatku od nieruchomości na rok 2018 nie zostały określone w budżecie Gminy jako rezerwa lub lokata. Na ich podstawie zostały zaplanowane konkretne wydatki, w przeważającej mierze inwestycyjne, znajdujące odzwierciedlenie w Wieloletniej Prognozie Finansowej. Wpływają one także na ustalenie indywidualnego wskaźnika zadłużenia Gminy mającego kapitalne znaczenie dla jej kondycji finansowej.

Należy zwrócić szczególną uwagę, że skoro zasadą jest, że budżety jednostek samorządu terytorialnego nie przewidują nadwyżki budżetowej, a gromadzone dochody nie stanowią rezerwy ani lokaty, to braki w zakresie dochodów skutkują niemożliwością pokrycia przewidywanych wydatków przede wszystkim związanych z realizacją zadań własnych. W konsekwencji, zwłaszcza w przypadku małych gmin, na terenie których zlokalizowane są elektrownie wiatrowe, prowadzi to do pogorszenia jakości życia ich mieszkańców.

Powołane powyżej zasady konstytucyjne, w tym w szczególności demokratycznego państwa prawa, zakazu zmiany przepisów prawa podatkowego w trakcie trwania roku podatkowego, jak i zasada samodzielności finansowej jednostek samorządu terytorialnego, nakazywały Gminie Lubowidz podejmowanie działań w zaufaniu do obowiązującego stanu prawnego i w żaden sposób nie pozwalały na przewidzenie, że władza ustawodawcza w trakcie roku budżetowego pozbawi Gminę znacznej części jej dochodów. O ile więc w granicach określonych ustawą, zgodnie z art. 167 ust. 3 Konstytucji RP, ustawodawca może kształtować wysokość dochodów własnych gmin, w tym z tytułu podatku od nieruchomości, o tyle powinien w tym względzie mieć na uwadze również zasadę adekwatności wyrażoną w ust. 1 tego przepisu. Udział w dochodach publicznych powinien być odpowiedni do przypadających jednostkom samorządu terytorialnego zadań. Skoro więc następuje obniżenie tych dochodów bez zmniejszenia zadań oraz bez właściwej rekompensaty utraconych dochodów, to zasada ta jest zachwiana ze szkodą dla społeczności lokalnej, wobec której samorząd pełni funkcję służebną.

Nadto, Wnioskodawca w pełni popiera i przyjmuje jako własne stanowisko wyrażone w ekspertyzie prawnej sporządzonej przez dr. hab. Rafała Dowgiera i dr. Artura Olechno z Uniwersytetu w Białymstoku, będącej załącznikiem do Uchwały Nr 347/LXII/2018 Rady Gminy Lubowidz z dnia 21.08.2018 r., w związku z czym nie będzie powielał argumentów tam zawartych, wnosząc o ich przyjęcie w takiej formie.

3. Stanowiska innych podmiotów.

W trakcie procesu legislacyjnego swoje uwagi do Ustawy OZE zgłaszało między innymi Biuro Legislacyjne Kancelarii Senatu, które w pkt. 12 (załączonej) opinii wskazywało na swoje wątpliwości, co do konstytucyjności przepisu art. 17 pkt. 2 Ustawy OZE.

4. Podsumowanie.

W świetle przedstawionych powyżej argumentów, wniesienie niniejszego wniosku jest uzasadnione. **Art. 17 pkt 2 Ustawy OZE w zakresie, w jakim przewiduje wejście w życie z mocą wsteczną od dnia 1 stycznia 2018 r. zmienionych przepisów art. 3 pkt. 3 ustawy - Prawo budowlane, załącznika do tej ustawy oraz art. 2 pkt. 1 ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, których skutkiem jest zmniejszenie wysokości zobowiązania w podatku od nieruchomości od budowli elektrowni wiatrowych, jest w ocenie Wnioskodawcy niezgodny z art. 2 w związku z art. 167 Konstytucji RP i zawartą tam zasadą demokratycznego państwa prawnego oraz jej komponentów składowych, takich jak zasada *lex retro non agit*, zasada zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa (pewności prawa), zasada ochrony praw nabytych, zasada przyzwoitej legislacji i zakaz zmiany przepisów podatkowych w trakcie trwania roku podatkowego oraz zasadą samodzielności finansowej jednostek samorządu terytorialnego.**

W związku z powyższym, wnoszę o przyjęcie wniosku i jego rozpatrzenie.

PRZEMYSŁAW SZCZEPANOWSKI

RADCA PRAWNY

Załączniki:

1. Odpisy wniosku wraz z odpisami załączników wymienionych poniżej, 4egz.
2. Uchwała Nr 347/LXII/2018 Rady Gminy Lubowidz z dnia 21.08.2018 r. wraz z uzasadnieniem i załącznikiem (*kserokopia poświadczona za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie radcę prawnego*).
3. Wyciąg z protokołu LXII Sesji Rady Gminy Lubowidz z dnia 21.08.2018 r.
4. Potwierdzenie wyboru Pana Krzysztofa Ziółkowskiego na Wójta Gminy Lubowidz (*kserokopia poświadczona za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie radcę prawnego*).
5. Pełnomocnictwo (*kserokopia poświadczona za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie radcę prawnego*).
6. Opinia do ustawy o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw Biura Legislacyjnego Kancelarii Senatu z dnia 20.06.2018 r. (*wydruk ze strony <https://www.senat.gov.pl/prace/senat/posiedzenia/tematy,507,1.html>*).